

TY DENNÍ HLASATEL

Entered at the Post Office at Chicago, Ill., as second class matter.

Ročník I.

Chicago, středa dne 28. prosince, 1892.

Číslo 22.

V družině dobrodruha kráe.

HISTORICKÝ ROMÁN. Sepsal BOHUMIL HAVLASA.

Pokračování.

“Ano, vyveď nás!”

Pokynuvše ještě Ojířovci a Kunštkovi, kteří přáli hlasitě jezdcům mnoho zdaru, vyšinuli se opět na koně a klusali spěšně ku Zde razu.

Touž dobou ozval se velký hluk, jenž znova upozornil Jana na vnitro města.

“Hle, opět ujíždějí z Prahy!” volal lid. “Jsme ztraceni! Nechají nás zde povraždit!”

“Neposlechneme! sláva králi!”

Marně křičeli setníci, marně namáhal se Ojířovic a jiní lid ukonejšit.

“Královna také odjela! Jediný ty jsi zde zbyl, pane z Landštýna a tvoji druzi! Kde jest pán z Valdeka? Zradili nás! Sláva králi!” znělo opět sborem.

“Pohledněme, kam ujíždějí a jak s nimi naloží král!” ozval se jakýs hlas. “Podle toho budem jednat!”

Hluk se utišil a vše spěchalo na hradby.

Podobně zvědaví byli v přední stráži královského vojska, kteréž velel Mikuláš, Opavský.

“Chystají se na výpad!” smál se Opavský.

“Jak hloupí jsou ti měšťáci!” zvolal kdosi.

Když ale viděli vycházeti dámu s třemi muži přemýšleli o příčině této události

“Hle těleso mezi dvěma žraloky!” podotkl rytíř Rus z Lutie, ukazuje na průvod.

“Co chtějí? Toť odvážlivost, pouštět se mezi nepřátelské tábory!” dodal pán z Cimburka.

“A tak klidně jedou!” řekl jiný.

I mezi žoldněři kolovaly úsudky a jeden pravil: “Ta paní je hezka, pokynou-li nám, pokusím se o ni!”

“Toť nějaká šlechtična, ta dozajista zůstane jen pánům!” odpověděl druhý.

“Ne, ta je pro krále! onť beztoho vdovcem!” smál se z plna hrdla třetí.

“Co mám činit?” tázal se Mikuláš. “Mám snad sečkat až dojedou k nám a vysloví své přání?”

“Snad jsou to jednatelé,” podotkl Cimburk.

“S dámou?” řekl Rus z Lutie.

“Jsme válečníci! rač jim vyslat někoho vstříc, Milosti!” zvolal Cimburk.

“Pravda ty jed, pane Bernarte!”

“Miličín!” zvolal v tom Rus z Lutie.

“Pan Heřman!”

“Bývalý dvořan! Aj zůstaň, pane z Cimburku, dočkáme se toho pána!”

“Ah, kdo asi ta slečna či paní?”

Rokující byli vytrženi kvapným klusem. Byla to četa, vedená Ješkem ze Stráže.

“K útoku, páni bratři, král velí!”

V témž okamžiku přiválal s druhé strany Jindřich z Lipé a za ním pěší jeho lid.

“K útoku! k útoku! Jan sám povede střed!”

Rychle sešikovalo se mužstvo.

“Co s mým lidem?” tázal se Opavský.

“Hle, zde nový posel!”

“Toť sám lékař králův!”

“Co si přeješ, magistře?”

Byl to skutečně Richard, bled, zádumčiv, bylo však zřejmě viděti, že jest rozčilen.

“Ve jménu Jeho Milosti mám provést pána z Miličina s průvodem!” A pobodnuv koně, ujížděl jim vstříc; byli již jen několik kroků před vojem.

“Tak jsme zbaveni starosti o jezdece!” smál se Opavský. “Vzhůru, jonáci, do boje!”

Čety se pohnuly.

Richard, když dojel k průvodu, uhnoul stranou k zahradám, kde stálo oddělení vedené pány z Buchsesu a z Vivares, jízda to s pěchotou tvořící zálohu. Nikdo jim nepřekážel, klusali řadami mužstva ku klášteru.

Jan neznamenal jezdece, stál příliš v pozadí, kouř hořících budov bránil jeho zraku; slyšel ale křik nespokojenců v zahradě: *Sláva králi!* Planul touhou po boji, po vítězství, nedal se více zdržovat. Vytasiv meč, pobodl koně a pádil ku svému zástupci, jenž posud drancoval, aby jej seřadil.

Richard vida, že by jej neudržel, popojel blíže k městu, právě v čas, aby uviděl Heřmana s Albou, k vůli které zdržoval krále od boje. Náleželo to do jeho plánu. Skoro zároveň s veliteli, vedoucími svůj lid k útoku, dorazil k přední stráži. Každý mu věřil, že vykonává toliko králův rozkaz.

Král se neohlédl více po magistrovi. Jen slabě byli připraveni královští na dobývání hradeb, toliko trámce přes příkopy a žebříky, ne-